

Cancun, Mexico

Phạm Xuân Thái

Đã hơn ba mươi năm sống tại vùng Hoa Thịnh Đốn của xứ cờ Hoa này rồi, nhưng tôi vẫn sợ cái lạnh của mùa Đông vùng này. Buổi sáng thức dậy, không muốn ra khỏi giường; sau khi đã “gồng mình” ra khỏi giường, mặc 3-4 lớp quần áo vào xong, lại sợ phải bước vào cái xe lạnh như hộp nước đá; sau khi đã vào “hộp nước đá”, lại sợ phải ngồi xuống chiếc ghế xe lạnh tê mông; sau khi mông đã bị tê, lại sợ cái lạnh truyền dần đến những bộ phận ... gần đó của cơ thể!

Mùa Đông năm nay chúng tôi nhất định làm một cuộc “escape”- trốn chạy về miền nắng ấm. Chúng tôi vào Internet để tìm kiếm và sau cùng đã chọn được cho mình một cuộc du hành ngắn hạn về vùng Cancun nắng ấm của xứ Mỹ Tây Cơ.

***

Cancun là một bán đảo được bao bọc bởi bờ biển xanh biếc, bãi cát trắng phau, bên những hàng dừa hoang dại của tiểu bang Quintana Roo, xứ Mỹ Tây Cơ.

Năm 1967, chính phủ Mỹ nhìn thấy sự quan trọng của kỹ nghệ du lịch cho nền kinh tế nước Mỹ, nên đã tìm kiếm địa điểm để xây dựng khu du lịch, và Cancun đã được chọn là địa điểm lý tưởng cho đề án du lịch này. Trong đầu thập niên 80, ít người biết đến Cancun và chỉ có vài chục khách sạn được xây dựng. Đến giữa thập niên 80, với những công trình xây dựng quy mô và có tầm vóc lớn hơn đã tạo cho Cancun trở thành nơi du lịch quốc tế. Cancun có hơn 200 ngày nắng ráo trong một năm và nhiệt độ trung bình là 80 độ F (26 độ C), đây là lý do khiến Cancun trở thành một nơi lý tưởng để du lịch, và là nơi dân Mỹ, Canada, và Âu Châu tránh cái lạnh mùa Đông của xứ họ. Tiểu bang Quintana Roo hiện thu nhập hơn 3 tỉ Dollars hàng năm, khoảng 35% của tổng số thu nhập trong ngành du lịch toàn nước Mỹ.

Cancun bao gồm 3 khu khác biệt nhưng gắn bó với nhau: thành phố Cancun, với khoảng 600,000 dân sống hoàn toàn nhờ kỹ nghệ du lịch; khu sinh thái thiên nhiên được bảo tồn để khách du lịch thăm viếng; và khu nghỉ mát với hàng trăm khách sạn và nhà hàng.

Cancun vẫn còn giữ được nét đặc thù của nền văn hoá cổ của giống người Mayan. Cancun thuộc bán đảo Yucatan là nơi nền văn hoá Mayan được phát triển mạnh từ thế kỷ 12 cho tới thế kỷ 15. Năm 1519, Yucatan bị người Tây Ban Nha chiếm đoạt và tàn phá. Theo một số tài liệu khảo cổ, người Mayan đến từ Á Châu, và hầu hết dân Mễ gốc từ giống người Mayan này.

***

Hai vợ chồng chúng tôi rủ được thêm một cặp bạn, anh chị Hùng và Ngọc, đi chơi cùng chúng tôi. Sau bốn tiếng bay, chúng tôi đã rời xa cái lạnh của vùng Đông Bắc nước Mỹ để đến vùng Cancun, Mexico nắng ấm.

Sau khi làm thủ tục nhập cảnh và lấy hành lý, chúng tôi ngơ ngác nhìn quanh để tìm người của hãng Vacation Express ra đón đưa về khách sạn. Một tay Mễ có đeo bảng của cơ quan du lịch Mễ bước đến hỏi chúng tôi đến từ đâu, và đi du lịch của hãng nào? Chúng tôi cho hắn biết chúng tôi đang chờ người của hãng Vacation Express ra đón đưa về khách sạn. Hắn vẫy tay ra hiệu cho chúng tôi đi theo hắn. Chúng tôi mừng thầm vì tay này có vẻ biết đường ngang, ngõ dọc, tránh cho chúng tôi khỏi bị xếp hàng. Ra gần cửa phi trường, hắn cho biết là khoảng 15 phút nữa xe bus mới tới, hãy chờ ở kiosk của hắn. Sau đó, hắn hỏi chúng tôi có dự định đi xem thắng cảnh hay không? Hắn cho biết đang có chương trình cổ động cho những chuyến đi xem thắng cảnh ở tại một khách sạn gần khách sạn của chúng tôi. Chúng tôi sẽ được hưởng 50% rẻ hơn cho bất cứ thắng cảnh nào chúng tôi muốn đi, và hắn sẽ đưa chúng tôi tới đó lấy vé ngày mai. Nếu chúng tôi muốn, chúng tôi phải đóng tiền đặt cọc \$40 cho bốn người,

hắn sẽ cấp giấy chứng nhận, và số tiền này sẽ được hoàn lại khi chúng tôi mua vé ngày mai. Tôi hơi khựng lại nghi ngờ? Hắn trấn an chúng tôi bằng cách đưa bảng tên với chứng thực của cơ quan du lịch Mễ, và ký tên vào tờ giấy biên nhận; hắn tiếp tục nói “tia lia” pha trộn tiếng Mễ. Chúng tôi bàn tán với nhau và quyết định đóng \$10 mỗi người để được hưởng giá đi xem thắng cảnh rẻ hơn. Tên Mễ đưa biên nhận cho chúng tôi và hẹn tới đón tại khách sạn của chúng tôi ngày mai.

Ra tới cửa phi trường chúng tôi gặp người đại diện Vacation Express, họ đưa chúng tôi ra xe bus, và chở về khách sạn. Đại diện Vacation Express hướng dẫn chúng tôi làm thủ tục lấy phòng, họ cho chúng tôi biết tổng quát về những sinh hoạt cũng như những phương tiện của khách sạn, và cho chúng tôi biết thêm về những chuyến đi xem thắng cảnh mà chúng tôi có thể mua nếu muốn. Chúng tôi kể chuyện về tên Mễ gặp ở phi trường và đã đóng cho hắn \$40 đặt cọc. Đại diện Vacation Express cho chúng tôi biết là có rất nhiều trường hợp này đã xảy ra. Bọn này sẽ đưa chúng tôi tới nơi mà chúng tôi sẽ phải ngồi nghe chúng trình bày để mua bất động sản tại Cancun; chúng tôi sẽ phải tốn 2-3 tiếng đồng hồ ngồi nghe; sẽ phải chống trả với những áp lực mua bán, và sau đó may ra sẽ mua được vé rẻ. Chúng tôi nhìn nhau dờ khóc, dờ cười và tự an ủi: có những kinh nghiệm của cuộc đời chúng ta phải trả bằng xương máu, kinh nghiệm bị lừa ở Cancun chỉ phải trả \$40, vẫn rẻ chán!

***

Kỳ này chúng tôi may mắn kiếm được một chuyến đi chơi giá rẻ, bao gồm vé máy bay, khách sạn năm sao, ăn uống thả dãn 24/24, và được xem ca, vũ,

nhạc, kịch mỗi tối (All inclusive). Khách sạn Riu Caribe được xây cất theo kiểu Tây Ban Nha đằng trước nhìn ra vịnh, đằng sau nhìn ra biển với phòng tiếp khách to lớn, rộng rãi, được trang hoàng bởi nhiều tranh ảnh và nhiều loại cây vùng nhiệt đới. Khách sạn có năm nhà hàng để khách chọn lựa các món ăn hợp khẩu vị: Mễ, Ý, Mỹ, Á Đông, và buffet; ba quầy rượu cho khách uống rượu thả đàn; bốn bể bơi nối lại với nhau. Bên cạnh bể bơi là một nhà hàng nổi và quầy rượu để khách bơi có thể ăn uống tiện lợi. Thêm vào đó là ba phòng tắm hơi; sân chơi Tennis, Pingpong, phòng tập thể dục, và một đại sảnh phòng để trình diễn nghệ thuật. Phòng chúng tôi nhìn thẳng ra hồ bơi và bờ biển, có tủ lạnh chứa đựng nước ngọt, beer, và trái cây cho khách thả cửa dùng.

Tôi mở toang cửa cho gió biển lùa vào phòng, hít mạnh không khí trong lành vào buồng phổi và thở nhẹ ra khoan khoái. Những ưu phiền của cuộc đời, những bon chen của cuộc sống, những mệt nhọc trong công việc được bỏ qua một bên, chúng tôi tận hưởng những giây phút hạnh phúc đang có trong tầm tay. Tôi quay qua nhìn nhà tôi, cầm tay nàng bóp nhẹ. Hăng cảm thông, nhìn tôi cười: nụ cười trong sáng, nhẹ nhàng.

Sau khi cất hành lý, thay quần áo, chúng tôi xuống nhà hàng ăn một bụng thật no, và kéo nhau xuống biển nằm. Đang ở xứ lạnh teo người, chỉ việc bay bốn tiếng đồng hồ, chúng tôi đã có thể mặc áo tắm nằm phơi nắng ở bãi biển, bơi lội thoải mái trong giòng nước ấm trong xanh, nằm hóng gió, đọc sách, nghe nhạc, thật là thích thú! Anh Hùng và chị Ngọc cũng rất vui; cái “khắc khẩu” của họ đã biến mất, thay vào đó là những chiều chuộng nhẹ nhàng, và những nụ cười tràn đầy thương yêu.

Anh Hùng lớn hơn tôi tám tuổi. Anh là một cựu quân nhân với nhiều chiến tích và thương tích; một cựu Quận Trưởng; một con người rất có lòng với đất nước và hăng say xây dựng cộng đồng. Anh Hùng sinh đẻ tại miền Bắc nhưng trưởng thành trong Nam nên hấp thụ được những cá tính dễ thương của cả hai miền. Anh là người hiểu biết sâu rộng; kể chuyện dí dỏm, lời cuốn; tính tình phóng khoáng và có khí phách. Tôi kính trọng anh như một người anh cả; gần gũi anh như một người bạn thân có thể tin tưởng để thổ lộ hết tâm tình. Bình thường vì bận bịu nên chúng tôi ít có dịp tâm sự cùng nhau, kỳ này chúng tôi cùng xuống biển bơi và nói chuyện với nhau liên tiếp mấy tiếng đồng hồ. Mọi người chung quanh có vẻ ngạc nhiên vì không hiểu hai anh “Chết” này nói chuyện xí-xa, xí-xò gì mà nói hàng giờ, cười vang át cả tiếng sóng biển. Xin lỗi các bạn một tí nhé, lâu lắm chúng tôi mới có dịp thoải mái bên nhau. Xin quý vị nể tình người Mayan, người bản xứ chính gốc, mà tha thứ cho “bà con xa” của họ.

Trong những câu chuyện anh Hùng kể, có câu chuyện kể về kỷ niệm giữa anh và cố Nhà Giáo, Nhà Báo BA làm tôi muốn rơi nước mắt. Anh Hùng kể:

“Sau 30 năm, người Việt chúng ta bắt đầu làm ăn khâm khá, nhưng tôi không bao giờ có thể quên được những ngày đầu của cuộc đời tị nạn. Năm 1975, chân ướt chân ráo sang Mỹ, tất cả mọi người đều phải làm lại từ đầu. Tôi kiếm được chân rửa bát đĩa tại một nhà hàng với lương tối thiểu \$2.20 một giờ; ông BA sướng hơn, kiếm được chân làm salad và phụ bếp lương \$2.30 một giờ. Làm gần nhà bếp đôi khi được hưởng thêm “bồng lộc” của anh Đầu Bếp thân tặng, và ông BA thường san sẻ cho chúng tôi. Hôm đó, tôi đang rửa chõng bát đĩa “cao ngất trời xanh” thì ông BA

vào, và ấn vào miệng tôi nửa con tôm hùm. Ông nói: “Ăn lẹ đi, đừng để cho thằng chủ nó biết!” Tôi ngậm nửa con tôm hùm lưng bùng trong miệng, nhai không được vì miếng tôm hùm quá lớn, mà nuốt cũng không trôi. Tôi ngẫm nghĩ, xấu hổ, nhả con tôm hùm ra, nước mắt tuôn tràn. Tôi xấu hổ vì có cảm tưởng mình là một tên ăn vụng!”

Tôi nhìn anh Hùng thông cảm. Đoạn đường anh đi qua, cũng là đoạn đường tôi, và hầu hết những người tị nạn Việt Nam khác, đã trải qua. Quả thật, chúng

ta đã vượt qua một quãng đường dài. Chúng ta nhìn lại quá khứ để trân quý những gì ta gặt hái được ngày hôm nay. Những gì ta có ngày hôm nay là do mồ hôi, nước mắt, và những ngày tháng làm việc miệt mài tạo nên. Trong bữa ăn tối hôm đó, tôi gọi nhà hàng đem tôm hùm lên để mời anh chị Hùng Ngọc, và cũng để mừng cho hầu hết người Việt tị nạn của chúng ta đã qua cơn bi cực, đến hồi thái lai.

Pham Xuân Thái